

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 30 januari 2009 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. DE. 66.L1.104593/02/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, arbeider, geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. _____, zaakvoester, geboren te _____
op _____
, van Deense nationaliteit, wonende te _____

Verdacht van :

Te _____ :

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 april 2002 tot en met 29 mei 2002
(stuk 7)

bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te

* Hooge besoy door voms op 10 februari 2009 - * Hooge besoy door het Openbaar Ministerie tegen _____ (1° beklagde) en _____ (2° beklagde) tegen al de beschikkingen van het 1° beklagde) op 16 februari 2009 - _____ (2° beklagde)

hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

namelijk het verbouwen van een bijgebouw van een hoeve tot zonnebankcentrum

B. op 29 mei 2002 (stuk 7)

bij inbreuk op de artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door artikel 146-1°, 147, 148, 149, 192bis en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002

namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed gewijzigd te hebben van de functiecategorie wonen naar de functiecategorie diensten

namelijk, het uitbaten van een zonnebankcentrum binnen een gebied dat volgens het gewestplan als bestemming heeft "agrarisch gebied"

C. op 29 mei 2002 (stuk 7)

bij inbreuk op artikel 146 al. 6° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, een inbreuk te hebben gepleegd op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavig decreet, pleegt na de datum van inwerkingtreding van dit decreet, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn.

namelijk het uitbaten van een zonnecenter binnen een gebied dat volgens het gewestplan als bestemming heeft "agrarisch gebied" waarin enkel (para)gararische activiteiten zijn toegelaten volgens artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit 28 december 1972

2. Gegrondheid strafvordering

De gegevens van het strafdossier leveren voldoende het bewijs van het ten laste gelegde. De beklaagden stelden op de rechtszitting van 14 november 2008 ook uitdrukkelijk het hen ten laste gelegde niet te betwisten. Het betreft de inrichting en uitbating van een zonnebankcentrum in een bijgebouw van de woning, volgens de vergunning bestemd als garage. De feiten werden gepleegd in agrarisch gebied, wat niet ruimtelijk kwetsbaar gebied is. De feiten werden gepleegd zonder vergunning en in strijd met de bestemmingsvoorschriften.

3. Straftoemeting

3.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor elke beklaagde hiervoor omschreven, zijn voor elk van hen telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en milieuvergunning respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. In casu blijkt bovendien dat de feiten met economisch motief werden gepleegd. Gestrengheid in de bestraffing is dan ook op zijn plaats.

3.4

De eerste beklaagde is jaar. Hij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden. Hij stelde te werken voor een sportbedrijf.

De tweede beklagde is jaar. Zij heeft een nagenoeg blanco strafregister. Zij stelde nog steeds de uitbating van het zonnecenter te doen.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting voor de beklagden een geldboete de meest aangewezen straf is. De rechtbank kan niet ingaan op de vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van veroordeling. De hierna opgelegde geldboete voor stedenbouwkundige inbreuken zal de beklagden op geen enkele wijze sociaal declasseren. Bovendien moet ook rekening gehouden worden met het economisch motief en het feit dat nog geen herstel werd uitgevoerd, doch integendeel de uitbating op onwettige basis wordt voortgezet.

3.7

De beklagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3.8

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007

houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 30,69 euro. De beklaagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

4. Herstelvordering

4.1

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingediend bij brief van 21 mei 2007 (st. 75).

Deze herstellvordering strekt tot staking van het strijdig gebruik en tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken, wat impliceert:

- stopzetting exploitatie zonnebankcentrum;
- verwijdering van de inrichting van het zonnebankcentrum;
- herinrichten van het bijgebouw tot loutere garage conform de stedenbouwkundige vergunning van 29 juni 1963;
- verwijderen van de verharding en parking aan de linkerzijde van het bijgebouw.

Een dwangsom van 50 euro werd gevorderd per dag vertraging in geval van niet nakoming van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid werd voor deze herstellvordering op 16 april 2007 een eensluidend advies verleend (st. 80-81-82).

4.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten. Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op

haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. De hoven en rechtbanken zijn niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd. Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

4.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen, zoals blijkt uit de uitvoerige motivering van deze herstellvordering (st. 77-78).

4.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 50 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de

opgelegde dwangsom kan vermeden worden.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100; 50;
Wet van 29 juni 1964, art. 1, 3;
Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK rechtdoende op tegenspraak

VERKLAART de de eerste en de tweede beklaagde schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A, B en C;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklaagde voor deze feiten samen **elk** tot een **geldboete van 500,00 euro**, vermeerderd met 40 deciem (x 5) gebracht op 2.500,00 euro;

GELAST voor de **elke** beklaagde voor een termijn van drie jaren gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging van een gedeelte **groot 250,00 euro** van de opgelegde geldboete;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagden hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 90 dagen, waarvan telkens de helft slaat op het deel met uitstel;

SPREEKT bovendien voor de beklaagden de verplichting uit om elk EENMAAL een bedrag van 25,00 EUR, met 45 deciem verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklaagden elk ook een vergoeding op van 30,69 euro;

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 155,76 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de veroordeelden en elk tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te

binnen één jaar vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende:

- stopzetting exploitatie zonnebankcentrum;
- verwijdering van de inrichting van het zonnebankcentrum;
- herinrichten van het bijgebouw tot loutere garage conform de stedenbouwkundige vergunning van 29 juni 1963;
- verwijderen van de verharding en parking aan de linkerzijde van het bijgebouw.

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de voormelde veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 50,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Aldus uitgesproken in openbare en buitengewone terechtzitting van

DERTIG JANUARI TWEEDUIZEND EN NEGEN

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
gerechtelijk stagiair bij het parket te Dendermonde, bij beslissing dd. 24 november 2008 van de Procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent aangeduid om, met ingang van 1 januari 2009, het ambt van openbaar ministerie bij het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde geheel uit te oefenen.

griffier.